

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 38	Utkommer hver måned	November 1933	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	4. årg.
--------	---------------------	---------------	--	---------

Bønn.

Barmhjertige Gud, milde fader, du som lar din sol skinne over gode og onde og gjør godt også mot de utakknemlige og ugudelige, og er så tålmodig med oss alle: Hjelp oss, at vi etter ditt og din kjære sønns forbillede lærer å være barmhjertige mot venner og fiender, ikke dømmer vår næste for hans feil, tilgir av hjertet uten hykleri, gjerne ljener og hjelper andre og i alle ting bærer troens frukter. Ved Jesus Kristus vår Herre. Amen.

Tilbedelse.

*Gud er her tilstede. La oss ham tilbede,
ydmukt for hans trone trede!
Gud er midt iblandt oss, alt i oss skal lie,
hjertet sig til ham innvie.
Sinn og sans være hans,
senke sig hvert øie, og hvert kne sig bøie.*

*Gud er her tilstede. Ham i ånd tilbede,
det er ren og salig glede.
Hellig, hellig, hellig! synger englekoret,
evig toner lovsangsordet.
Gud, vår trøst, hør vår røst!
Også vi, de ringe, vil dig offer bringe.*

*Villig vi forsake syndig lyst og glede,
verden kan ei trøst berede.
Nådig du mottage vilje, sjel og livet;
alt skal fritt dig være givet.
Ene du fyll vår hu!
Du vårt liv skal råde med din kraft og nåde.*

Tilfredshet.

»Tilfredshetens rikdom er bedre enn gull« synger Brorson i en av sine salmer. Har du nogensinne tenkt over hvad ordet »tilfreds« egentlig betyr? Det betyr å være nådd »til fred«. Alltså: å ha nådd den dype, stille, sterke fred, der daler fra Guds hjerte ned.

Å være nådd »til freds« og ha fått hvile for alle de urolige bekymringer. »Guds fred, som overgår all forstand skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus«, sier Paulus (Fil. 4,7) — både det bekymrede hjerte og de urolige tanker. Nu vet du hvad »tilfreds« betyr, men — er du nu også tilfreds?

La disse to småtrekk hjelpe dig til å bli det. —

»Har De virkelig så meget å si Gud takk for«, sa en rik mann til sin nabo, den fattige vever. »De synger hver aften: Nu takker alle Gud. Deres håndverk gir dog kun en beskjeden fortjeneste, og De har en stor familie å underholde, så De må jo ofte ha det knapt nok.«

»Ja det kan være sant nok«, sa veveren, »men med takken forholder det sig således: Vi takker Gud for det vi har, fordi han gjør oss godt, og vi takker også Gud for det vi ikke har, fordi vi ikke behøver det.«

Og det annet trekk forteller den engelske predikant John Ashworth om en fattig kone. Hun var så opfylt av takk til Herren, at hun uttalte sig om hans godhet mot sig på følgende måte: »Jeg er et vidunder av Guds barmhjertighet. Jeg er hverken döv eller stum, blind eller sinnsyk. Jeg har full bruk og nytte både av hender og føtter. Jeg har et hus å bo i, en ren seng å hvile i, klær å gå i, og det beste av alt: Jeg har Jesus Kristus som min stadige ledsager, min oppmuntring og trøst hver dag. Jeg har himmelen på veien til himmelen. Hvad kan jeg så ønske mer? Hvad mine små bekymringer angår, og det er kun småtteri i sammenligning med andres, så legger jeg dem stadig frem for Herren, og han tar dem bort. Ja, jeg er et vidunder av Guds barmhjertighet.«

Tror du ikke, min venn, at hvis du således begynte med barnlig tillit å tro på din himmelske far, så vilde du med undren få se, hvor også ditt liv er fullt av hans uforskyldte nåde? Da skulde den gamle lovsang strømme fra dine leber: »Min sjel, lov Herren, og glem ikke alle hans velgjerninger«. (Salme 103). Og da vilde du i sannhet også bli tilfreds.

Sogneprest Fibiger i »For f. og r.«

På visitas hos Claus Frimann.

I 1820 var biskop Claus Pavels på visitas i Nordfjord. Vi har tidligere i Kirkebladet fortalt om hans opphold i Gloppen der også Frimann var tilstede. Senere kom han til Davik. Vi hitsetter fra hans dagbok det som han her skrev:

8. august: Frimann overgav mig disposisjonen til den originale visitaspreken han holder i morgen. Den er ikke over nogen tekst, men handler om: Hvilke de viktigste ting er der bør finnes i en landleg menighet når den vil vinne tilfredshet og bifall av en kirkens overtilsynsman ved sitt kirkebesøk hos den? Disse er: 1. Kristelig religionslære fremsatt ei alene ren, men også i en passende form. 2. Ungdommens opplysning og foreldrenes børneopdragelse. 3. Gjensidig kjærlighet mellom lærer og menighet. 4. God kirkeorden. 5. Sanne kristendomsdyder.

9. august. Det bleste i natt en gyselig storm av sydvest og efter den kom sterkt regn som varte den hele dag. Folkemengden var større enn jeg under disse omstendigheter hadde ventet. Frimann overgikk som predikant min forventning. Riktignok stod han der temmelig kald og stiv, uten deklamasjon og armbevegelse, men for mig lød hans stemme rett tydelig og hans prediken hadde mange gode egenskaper: var smukk, men ikke poetisk, — populær, men ikke triviell, — var ikke trettende vidløftig, ei heller tørt skjelett, og uttømte dog næsten materien, så at man næsten intet kunde ønske tilføiet. Anvendelsen på denne menighet var kort, men nett, og komplimenten til mig vakker, men anstendig. Jeg fornøiedes rett, ved å høre denne gamle mann, hvis messe også er av de bedre jeg i denne på gode sangere så fattige egn har hørt.

Ved bordet hadde vi atter en ny vise. Som havmannen Dave, der bodde herinne i bukten, fremtrådte Pavels (sogneprest Peder Pavels i Gloppen) med følgende gratulasjon på melodien av »Liden Gunvor«:

Og nu jeg kommer av dyben fjord,
tilgiver mig.
at inn jeg treder for bredden bord
så dristelig!
Så deilig danser skjønn havfru på tilje.

Mig monner det være så stor en lyst
å kjenne her
den mann, der siges han på sitt bryst
en stjerne bær.

Den mann der siges han bær om hals
et kors av gull,
som ikke på krambod er tilfals
for myntet gull.

Hil sitte du her du stjernemann,
dig følge Gud!
Hil sitte du hos din biljevand,
så from og prud.

Man kaller mig Dave, det er mitt navn
i tusen år; —
en fruc jeg også tager i favn
med kullsort hår.

Min fjord derute har og sin dal
om ei så grønn.
Der skulde du se min spisesal
hvor den er skjønn.

Med hvite koraller jeg kranser min vegg
så mangelund;
med ekte skilpadde jeg reder mitt skjegg
hver morgenstund.

Den sofa jeg haver å hvile på
er rosmertann,
mitt gulv, det strør jeg med perler blå
og muslingsand.

Selv treder jeg tidt i springedans
med hval og stør,
mig årlig besøk ved Sankte-Hans
sjøormen gjør.

Av ditt besøk jeg skulde forviss
rett være stolt,
men sige jeg bør foruten likt,
hos mig er koldt.

Dig kvenner bedre på Frimannslund
den sommerborg;
der nytes så mangen aftenstund
foruten sorg.

Men føreinn jeg ned til dypet går,
min skål møttag:
Så karsk igjen om trende år
som denne dag, —
o måtte dig skue sølvskjeggede Dave.

Kor: Så karsk igjen om trende år
som denne dag
vår elskede biskop iblandt oss skue.

Beskrivelsen av havmannens møblement er poetisk, men idé og utførelse behaget mig bedre i gamle Gunhilds sang.

13. august: Uværet vedblir. Jeg hadde aldri tenkt mig et sådant vær i august måned. Om denne dag da det liksom de foregående uophørlig har regnet og stormet, vet jeg intet å si uten at jeg har lest et godt stykke av Frimanns Dido, og det gjør mig ondt, at den elskverdige og hederlige olding kan anse dette som en oversettelse av Vergil (en romersk dikter). Når jeg kommer hjem, skal jeg dog sammenligne den med originalen; nu tror jeg hvert øieblikk å lese travesteringene i Peder Paars.

15. august: Endelig fikk vi sådant vær, at vi kunde forlate Daviken, takknemlige mot dets edle og gjestfrie beboere.

Notisar.

Ved basar for Haus og Ervik olsokdag kom inn 135 kr. til heidningmisjonen.

Davik kyrkjekasse hadde 1. juli i år ei beholdning på kr. 4988.60. Aalfot kyrkjekasse hadde 1. juli 1932 kr. 22 096.19.

Gudsteneste-ritualet bør ein gå grundig igjennom i alle skulane. Ved konfirmantlesingi får eg inntrykk av at dette ofte vert forsømt. Eg vil gjerne få he alle lærarane hugsa på dette. Serleg bør ein atter og atter øva inn kyrkjesvari, soleis at borni både kan ordi utanåt og kan syngja dei utan vanske.

Sektbøker. Når det kjem folk og vil selja bøker skulde ein vera litt varsame. Ofte er det sekteriske bøker, fulle av ranglære og svermeri, som dei prøver å lura inn på ein. Adventistane breider ut sine skrifter frå »Skandinavisk bokforlag«. Nyleg for her nokre andre; det var russellianarar eller »internasjonalt forbund av bibelgranskarar« som dei sjølv kallar seg. Her i Davik for dei ikring på sundag fyremiddag for å selje bøker. Dessverre finst det mange som let seg narra til å kjøpa, fordi dei ikkje veit kva slag det er.

Emissær Hodne frå det Norske misjonsselskap skal reise i Davik frå 15. november til 15. desember. —

Gudstenester:

23. sund. etter treening, 19. nov.: Rugsund.
24. sund. etter treening, 26. nov.: Davik.
1. sund. i advent, 3. des.: Aalfot.
2. sund. i advent, 10. des.: Rugsund.
3. sund. i advent, 17. des.: Davik.

Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

For 100 år sidan. Vigde: 2. nov. 1833 Simen Gilleshammer, gårdmann, 40 år (son til Ole Abrahamsen) og Søgni Homborstad, 50 år, dotter til Peder Waldemarsen Huuslied, enkje etter Paul Olsen Homborstad. 22. nov. Bent Nygård, 25 år (son til Ole Jørgensen), og Anne Gangsøen, 35 år, (dotter til Martines Hanssen). Døde: 2. nov. Erich Thomasen Friis, forlv. gjestgiver, Moløen i Selløe, 52 år, »under et besøg hos sin svoger gjestgiver Friis i Rugsund, ved af vanvare at faae gift«. 13. nov. Anders Simensen Møklebust, kårmann, 70 år. 16. nov. Ellef Josephsen indre Isene, kårmann, 76 år. 25. nov. Marthe Olsdr. Kjøllesdal, kårkone, 69 år. 26. nov. Marcus Rasmussen Nave, gårdmann, 56 år. 21. nov. Anne Erichsdr. Hessevognbakke, 63 år, gårdmannskone.

Folkeboksamlingi. Eg skal her nemna nokre religiøse forteljingar og romanar som finst i boksamlingi i Davik og delvis i Kjøllesdal. Jakob Bulls forteljing um Hans Nilsen Hauge er ei vakker og god bok. Benson: »Verdens herre« er ei spanande og gripande skildring, som handlar um domedag og dei siste tider, ut frå katolske synsmåtar. Einrem: »Fløttmannsgutten« er ei forteljing frå Madagaskar. »Jerusalem« av Selma Lagerlöf er eit litterært storverk og med religiøst innhald, ei bok som alle burde lesa. Orheims »Jonsokvarden« er av sers interesse, sidan det er ein nordfjording som har skrive ho. Den svenske forfattarinna Elisabeth Beskow, som kalla seg »Runa«, har fleire vakre bøker med religiøse tendens, likeins den norske Kari Gløersen. Sheldon: »I hans fotspor« er ei sers leseverdige bok; det er og andre bøker av denne amerikanske presten. — Eit storverk er Sienkiewicz »Quo vadis« eller »Från Neros dagar«, ei glimrande skildring av kristenforfylgjingane under keisar Nero. Wallace: »Ben Hur« er ei interessant forteljing frå Jesu tid. — Her er som ein ser mykje av interesse for dei som har lesehug.

Kvittering for kontingent: Rugsund: Kristine Olsbø 2 kr. — Bortne: Anne H. Bortne 2; Matias Bortne 1.50; Elling Bortne, P. Torheim 3. — Hamnen: Robert Nygård 2. — Gangsøy: Josef Gangsøy 2. — Aalfot: Ole H. Myklebust 3. — Rimstad: B. Kjøllesdal 3, Rasmus Rimstad 2. — Nordstrand: Josef Angelshaug 2.50. — Haus: Lars Gillesdal 2; Jørgen Erviksæter 4. — Endal: Elias Askeland 2. — Maurstad: Anders E. Nore 2.

Hjarteleg takk til alle.

Kollekt i Rugsund til indremisjonen ved pastor Skram kr. 21.47.

Val av sokneråd for 1934—36 skal det vera i år. Tvo ting bør veljarane ha for augo. Fyrst at ein vel folk som verkeleg har kristelege og kyrkjelege interesser. Dernæst at alle krinsane i sokni so vidt mogleg får sine representantar i rådet. Røysterett har alle som kan røysta ved stortingsval og som er medlemmer av kyrkja. I Davik er valet sett til 26. november.

Våre døde.

25. sept.: Ragna Nygård, dotter til Gustav Nygård; f. 1933.
 25. sept.: Malene Gregoriusdtr. Nygård, kona til Østen Nygård; f. 1857 i Skavepollen, Selje; åreforkalking.
 12. okt.: Anna Guttormsdtr. Endal, Bergen, ug. tenar, f. 1900; polyomyelitt.
 13. okt.: Eline Olsdtr. Isane, Ervik, plassemanns enkje; f. 1850 i Ervik; alderdom.

Mange tankar er i mannsens hjarta, men Herrens råd får framgang.

Ordtøki 19, 21.

Ord om nadveren.

Liksom solen skinner klarest om middagen, således lyser Guds kjærlighet allerherligst i dette underfulle måltid.

Liksom vårt naturlige legeme næres, oppholdes og styrkes ved mat og drikke, således har Herren gitt det innvortes menneske en mat, hvorved den kristne når han er svak i troen, bedrøvet i ånden, syk på sjelen, kan få næring, hjelp, trøst og styrke. Denne mat er nadveren, ved siden av Guds ord. Som Jesus sier: »Mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke.« Joh. 6, 55.

I Grekenland levet en vismann som hette Pytagoras. Hans ord hadde en så avgjørende autoritet for hans disipler, at om nogen kom med innvendinger mot dem, svarte de bare: »Han har sagt det.« Hvor meget mere skulde så ikke vi kristne bøie oss for vår himmelske mesters ord om nadveren og kort og godt erklære: *Han har sagt det*, derfor tror vi det. Det er nok for oss.

Luther sier: Om ti tusen djevlar tillike med alle svermere bruker store ord og sier: Hvorledes kan brød og vin være Kristi legeme og blod? så vet jeg at alle ånder og lærde tilsammen er ikke så kloke som den guddommelige Majestet i sin lillefinger. Nu står Kristi ord her, derved blir jeg.

Mathesius sier: Herré Jesus, min frelser, ditt

ord har jeg enfoldig trodd, trodd din sannhet i ydmykhet. Nu har du i nadveren sagt: »Dette er mitt legeme.« Derfor har jeg ikke hatt nogen grunn til å avvike fra det, men jeg har betenkt at Guds dårskap er langt visere enn menneskers visdom.« En kristen kan si til sin frelser: »Jeg kan ikke ta feil, når jeg holder fast på ditt ord.«

I den gamle kirke brukte man ofte ved nadveren kalker av glass, prydet med billedet av den gode hyrde som bærer det fortapte får hjem på sine skuldre.

Kirkefaderen Irenæus sier: Det er ikke mulig at våre legemer skal bli i graven, når de er næret med Herrens legeme og blod, og martyren Ignatius kaller nadveren et lækemiddel til udødelighet, en motgift mot døden.

Da keiser Karl V for siste gang mottok sakramentet var hans siste ord: »Du blir i mig og jeg i dig.«

Vekk med lovbrytarane.

Riksaksjonen mot heimebrenning, smugling og gauking har til alle prestar sendt ei brosjyre som eg her tek inn i bladet. Eg har fyrr eingong skrivne um denne saki.

»Lovbrot er samfundsgift. Heimebrent er lekamsgift.

Grunnlaget for eit samfund er den skrivne og uskrivne lov. Det som skal stå ved lag må retta seg etter visse ordensreglar. Den som ikkje held dei, han er ikkje med, han har ikkje krav på vern, han har sett seg sjølv utanfor. Fortedrane våre lyste utlæg den mann som ikkje heldt lovene. Vi som lever i eit velskipa samfund gløymer so lett at vi driv næringi vår i livd av rettssamfundet. Vi vil alle at lovene skal haldast. Det er med lovbrøt som det er med svikne lovnader: den mannen som ikkje held er vanvyrd av alle skikkelege folk.

Smuglarar, gaukar og heimebrennarar bryt lovi og bryt ned samfundet. Slike fiendar av folket bør lysast fredlause. Hjelp politiet i arbeidet med å halda orden og reinska upp. Finn dykk ikkje i at heimebrennarar, gaukar eller smuglarar er ikring dykk. Høyrer de um slike so seg ifrå til politiet straks.«